

BELGRADO DEEL 4

In Servië hebben ze kiekens in diverse kleuren. De hardgekookte eieren die we als ochtendontbijt krijgen ogen mooi, er zijn er blauwe, zwarte, gele, rode, enz. Het is dan ook Pasen. Om elkaar te begroeten neem je een gekleurd ei, je klopt met het ei op de bovenkant van het ei dat de andere persoon vast heeft, en deze persoon doet hetzelfde met zijn ei. Misschien moeilijk beschreven doch het is wel leuk om zien. Een goede raad doe dit enkel met hard gekookte eieren!! De elektriciteit is nog niet hersteld, in de keuken moet men zich behelpen met kaarsen.

Op de citadel konden we de overzijde van de Sava zien, we besluiten dan ook om daar eens een kijkje te gaan nemen. (in Antwerpen zouden we zeggen dat we naar St. Anneke gaan). Mijn GPS systeem laat het tweemaal afweten, maar raken toch vlug op onze bestemming. We maken een wandeling langs de dijk, aan de waterkant liggen diverse restaurants, aan de andere zijde zijn er speeltuinen, een pretpark(je) en andere gelegenheden, vooral voor de kinderen. Hier brengen de mensen van de stad hun zondag door. Er zijn ook kraampjes waar men ijsjes, speelgoed, versnaperingen (vooral popcorn) en Dvd's verkoopt, deze laatste al dan niet legaal. Dit doet me nog denken aan gisteren, toen we op weg naar ons hotel een wagen met Belgische nummerplaat zagen, Paul er heen met open armen, doch op de vraag of hij uit België kwam, kreeg hij als antwoord "si" en reed vliegensvlug weg. Dus aan de eigenaar van de wagen met nummerplaat ... 622 (of 619) het goede nieuws is, dat uw wagen er goed uitziet, het slechte, dat je hem denkelijk niet meer zal terugzien.

Daar er geen einde komt aan de dijk besluiten we terug naar de wagens te gaan en iets verder het oude stadje Zemun te bezoeken, naar goede gewoonte bezoeken we de plaatselijke kerk (prachtige iconen!) en begeven ons via een wirwar van kleine straatjes naar de Millenniumtoren, een geschenk van de Hongaren, doch aan de toestand van het gebouw te zien (ruiten stuk, vol graffiti op de muren) niet in dank aangenomen. Het uitzicht is wel prachtig. We bezoeken ook het kerkhof, geweldig groot, met prachtig versierde graven. Er liep zelfs een toverheks rond, ze had toch een bezem bij en van uitzicht kreeg ze ook 8/10. Volgens de reuk van de riolen, eten ze hier veel vis. We zetten ons neer in een restaurant langs de Donau, alwaar we ons tegoed doen aan ... vis natuurlijk.

Eerst hadden we een boottocht voorzien, doch wegens te weinig volk ging dit niet door. Dan maar naar Novi Sad, de derde grootste stad in Servië. We rijden langs weiden, weiden en nog eens weiden af en toe onderbroken door een dorp. Tol betalen kennen ze ook, wegen onderhouden is iets anders. Bij het binnenrijden geeft de stad een vuile indruk. Weer een nieuw verkeersbord ontdekt, verboden voor ezels met een karretje. Gelukkig heb ik geen karretje bij anders stopte het hier voor mij. Hoe meer we richting centrum rijden, hoe mooier de gebouwen. Het is een levendige stad, met mooie pleinen, en oudere gebouwen anno 1900 geschilderd in prachtige pastelkleuren. Langs gezellige straatjes gaan we richting Donau, waar we wat uitrusten, genietend van deze stroom, die zich op statige wijze een weg baant door het landschap.

We rijden terug naar Belgrado via de oude weg. Hoewel we evenwijdig rijden met de autosnelweg, kronkelt de weg zich door het landschap, op en af de heuvels met langs één zijde diepe dalen, of hoe vijf kilometer meer naar rechts een totaal ander uitzicht geeft. De snelweg wordt terug opgezocht (en gevonden) en we begeven ons terug richting Belgrado.

Gelukkig werkt de lift terug, even verfrissen en terug op stap naar de grootste Orthodoxe kathedraal (ter wereld – ik heb dit ook maar gelezen dus ik ben niet 100% zeker of het waar is). Meer dan zestig jaar wordt er al aan gewerkt (met tussenpozen weliswaar). De buitenzijde, volledig in marmer, is volledig klaar. Binnen is het nog een bouwswerf, maar de delen die al klaar zijn geven al een indruk van wat het gaat worden. Als we naar de

enorme koepels kijken worden we stil, wat je niet vlug meemaakt met ons. Nog onder de indruk gaan we ons naar hetzelfde restaurant als de dag voorheen, ze beginnen ons al te kennen want er wordt direct plaats gemaakt. Zo, deze dag zit er alweer op, ik zou zo zeggen tot morgen zeker?

Ik ben er al terug, alles is ingepakt en we staan klaar om te vertrekken, tijdens het ontbijt (ik neem een hot dog, dit is eens iets anders dan een ei) nemen we afscheid van Luc Wuyts, we zullen met plezier zijn artikels in de krant lezen. Afrekenen en wegwezen. We kennen de weg al en rijden dan ook zonder noemenswaardige gebeurtenissen naar de luchthaven. Auto's binnenbrengen (we krijgen nog een gekleurd ei, zeker overschot van gisteren), paspoortcontrole en nog een aandenken kopen, gelukkig is er toch een winkeltje waar je aan souvenirs kan geraken.

De terugreis loopt normaal, beide vluchten zijn op tijd en via München bereiken we Zaventem. Normaal komt Ilse na ons aan zodat ze steeds op een warm onthaal kan rekenen. Nadien hoorden we dat familie en supporters die niet konden meereizen onze taak hebben overgenomen. Zo, we nemen nog afscheid, doch we zullen elkaar vlug terugzien (Leuven – steakfestijn). Tof om nieuwe mensen te leren kennen, Oswald, je bent een goede reisgenoot alsook een aangename vriend, we hopen dat je in de toekomst nog meegaat. Het was weer goed. Tot de volgende reis.

Guy

PS. Ondertussen hebben we Ilse kunnen volgen in Denemarken en daarna in Moskou, met de gekende uitslagen. Proficiat met je overwinning tegen Monteiro, je ziet dat je het kunt hé. En volgend jaar wint Portugal het Songfestival. Waarom? Als we in Finland waren, won Lordi, nu was Servië aan de beurt, dus normaal volgend jaar Portugal. Simpel hé.